COLECȚIA „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"

322

322

GEORGE SURU

CARANSEBEŞ

ULISE

ŞI ALTE POEME ŞTIINŢIFICO-FANTASTICE

GRIGORE DAVIDESCU

Lagua

***

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta desen: VICTOR WEGEMANN
Desene interioare: GHEORGHE SĂSĂRMAN
Portret: ALEXANDRU DIACONU
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC

GEORGE SURU

S-a născut în Caransebeș, la 16 februarie 1940. Termină școala medie din localitate în anul 1956. După satisfacerea stagiului militar, este profesor suplinitor în mediul rural în raionul Caransebeș. A debutat cu poezii în anul 1958, în revista „Tribuna". Continuă să publice poezii în revistele literare „Scrisul bănățean", „Orizont", „Luceafărul", „Ateneu", „Ramuri", „Iașul literar", „Argeș". În anul 1967 debutează editorial cu volumul de poezii „Pentru a iubi"; colecția „Luceafărul", Editura pentru literatură. Actualmente este student în anul II al Facultății de filologie a Institutului pedagogic de 3 ani din Cluj, fără frecvență.

Colecția „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Știința și Tehnica
Anul XIV
15 aprilie 1968

GEORGE SURU

CARANSEBEŞ

„— La ce lucraţi ? fu întrebat domnul K.

Răspunse :

— Trudesc mult, îmi pregătesc eroarea următoare".

BERTOLT BRECHT :
„Povestiri despre domnul Keuner"

ULISE

Nu au putut să stea mai mult de cîteva clipe. Planeta era populată, viaţa era peste tot, misiunea lor era îndeplinită, şi, cum combustibilul pentru întoarcere nu fusese detectat pe planetă, hotărîseră s-o părăsească imediat. Pentru a lăsa o urmă a trecerii lor, aruncară în apele mării emiţătoare puternice cu creaţiile celui mai mare muzician al stelei de obîrşie (era tradiţia componenţilor navei lor, melomani convinşi. De altfel, pentru armonia deplină care trebuia să domnească pe navele cu misiuni de lungă durată, psihologii recomandaseră ca echipajele să fie alese după preferinţele artistice ale fiecăruia).

Corăbierii, în peregrinările lor, le-au auzit de atunci mereu şi vrăjiţi au plecat înot spre ele, dar marea i-a înghiţit, nemiloasă. Atunci, în locurile pe care le numeau blestemate, îşi puneau ceară în urechi şi treceau zîmbitori în surzenie. Unul singur şi-a rugat prietenii să fie legat de catarg pentru a le auzi.

Cînd a fost dezlegat de cei cu ceară în urechi, surzenia lor era atît de mare încît n-au putut auzi cum în sinea sa cel care a fost legat de catarg se străduia, nostalgic, să repete cele auzite. Ajuns în ţara de piatră, n-a mai fost războinicul de altădată. Stătea zile în şir, mişca uşor buzele şi privea marea, marea întinsă.

SINGUR

Stau în fluxul regenerator. La început şocul, apoi căldura care mă toropeşte (ciudat cuvînt : „căldură"), apoi o adiere pe care încerc să o asemăn cu vîntul (oare ce o fi „vîntul" ?) şi, în sfîrşit, la fel ca acum cîteva decenii (oare cîte decenii ?), trupul tînăr, pielea plesnind la mişcarea muşchilor, ochii limpezi, ridurile dispărute, părul arămiu.

Un singur fenomen persistă. Gîndurile. Gîndurile curg spre aceeaşi neagră tăcere. Ireversibile.

Mă ridic. Plutesc peste întinderea aridă, peste irizările regeneratoare, pînă la navă. Ca-ntotdeauna atunci cînd mă reîntorc din

flux, mă aşez în faţa ecranelor. Şi ca întotdeauna, ecranele nu-mi mai spun nimic. Văd contururi ce-mi seamănă, văd, dar nu le mai simt, văd o lume din care ştiu că am plecat acum mai multe decenii (oare cîte zeci de decenii ?), o lume pe care am vrut să o port cu mine spre ţinuturile planetare pe care le voi descoperi de unul singur, o lume care aş fi vrut să mă însoţească acolo, unde ştiam că voi descoperi cele visate. Şi, într-adevăr, descoperirea n-a întîrziat...

Sînt primul în faţa fluxului regenerator, pe această planetă cunoscută doar de mine, sînt singurul care nu voi cunoaşte ceea ce îmi aduc cu greu aminte că i se spune „moarte", sînt singurul care voi atinge vîrsta stelelor şi a galaxiilor.

SINGURUL.

Dar gîndurile, gîndurile, ce mă fac cu gîndurile ? Şi nu simt, nu mai pot să simt ! Pe ecrane văd o întindere albastră, mişcătoare. Răsfoiesc explicaţiile imaginilor. Nr. 18... Marea. Marea ?... Oare ce e marea ?...

Astăzi voi trece peste toate imaginile. În ordine. Aşa. Încep : 1 — Copiii, 2 — Munţii, 3 — Păsările, 4 — Jocul, 5 — Apele, 6 — Plajele, 7 — Adolescenţii, 8 — Fuga cu fluturi, 9 — Dragostea, 10 — Casele, 11 — Părinţii, 12 — Mama, 13 — Tata, 14 — Eu, 15 — Fratele, 16 — Plecările, 17 — Soarele, 18 — Marea, 19 — Ea, 20 — Ea şi Eu, 21 — Eu şi Ea... Iarăşi Ea şi Eu, iarăşi Eu şi Ea... Şi acum ultimele imagini. Nava, Cosmodromul, Eu singur, Pămîntul departe, tot mai departe... Nemărginirea...

Revin asupra imaginilor... Cuplez sonorul... Vîntul... Foşnetul ierbii... Pădurile... Strigătul pescăruşilor... Trilul păsărilor... Opresc explicaţiile sonorului pe care le-am făcut în primele decenii (aşa să fie oare ?), cînd am simţit prima dată fenomenul care acum mă chinuie şi mă domină.

Nu mai pot continua. Trebuie să mă opresc. Nu înţeleg nimic. Nu mai simt nimic... Şi totuşi sînt singurul care cunoaşte fluxul regenerator. Sînt singurul care va trăi cît stelele, cît galaxiile.

Îmi privesc faţa. Oglinzile. Ochii tineri, limpezi, trupul puternic, mai tînăr ca niciodată. Şi-n jurul meu se reflectă imaginile de pe ecrane. Toate trec. Eu sînt veşnic. Şi totuşi, nu înţeleg, nu mai simt nimic. Cuplez din nou sonorul.

Gîndurile. Ireversibile. Şi, oh, tăcerea aceasta, tăcerea fără de margini, cu toate că pe ecrane trece imaginea 18, marea cu pescăruşi, şi-n difuzoare se aude ceva, ceva.

METAMORFOZA

In sfîrşit, victoria ! Avea în sine visul de aur al omenirii, visul tuturor visătorilor, visul realizat al celor mai utopici savanţi. Se putea transforma în tot ce voia : stăpînea materia, descoperise acea tainică mişcare a materiei, acea organizare genială existentă în materie, prin care putea transforma ceea ce aparţinea trupului său în tot ce voia, în jurul său, înaintea sa, în afara sa, indiferent de proprietăţile fiecărei forme de existenţă a materiei.

Era de-a dreptul de necrezut ! O viață întreagă, necunoscut, fără nici o bucurie. Și acum, Victoria !

Era esența tuturor ființelor și a tuturor lucrurilor, era sîmburele din care va naște lumea așa cum va voi, oricînd va voi.

Rînd pe rînd, în ziua aceea, deveni pasăre, trecu în zbor planat peste păduri, în păduri deveni copac, apoi se făcu izvor, apoi pămînt negru, roditor. Din pămînt reînvie ca pasăre. Din pasăre deveni copilul care a fost și-și retrăi viața așa cum nu și-o mai retrăise nimeni. După aceea se întristă. Viața fusese pentru el doar clipa în care materia proprie se supusese transformării voite, cînd mîinile, la comanda necesară, se făcură flori de cîmp.

Trăi pînă seara într-o amară bucurie. Seara își adună într-un geamantan vechi, folosit o singură dată, atunci cînd se retrăsese aici, toate materialele și le îngropă în grădina plină cu flori de cîmp.

Apoi declanșă în sine comanda necesară. Se făcu argintiu incandescent, se făcu stea și lumină ținutul pînă dimineața.

Dimineața retrase comanda, dezgropă geamantanul, îl luă sub braț, trecu fluierînd podețul și se angajă ca paznic la școala din orașul de provincie, zîmbind amuzat.

ARBORELE

Descoperite într-o amforă, semințele albastre după o riguroasă cercetare care le-a determinat puterea de viață au fost puse în pămînt roditor, fiecare în altă seră, fiecare în alte condiții, în așa fel ca să existe probabilitatea ca măcar una dintre ele să se dezvolte, prin apropierea condițiilor artificiale de cele normale ale lor, de pe alte pămînturi, fiindcă nu mai exista nici o îndoială : erau de natură extraterestră.

Ani de-a rîndul, gîtuiți de emoție, savanții au urmărit, au așteptat... După ani și ani, în sera cu numărul 9, s-a produs miracolul mult așteptat. O tulpină subțire, de culoare albastră, se înălța din pămînt. Creștea deosebit de încet, dar odată cu trecerea anilor tulpina se îngroșa, întindea ramuri, ramurile se umplură cu frunze prelungi, subțiri, asemenea corzilor de harfă. Cînd creșterea se opri (era ciudat, arborele rămăsese la înălțimea de doi metri, după care în el nu mai surveni nici o modificare), cînd frunzele prelungi atinseră pămîntul, drepte, subțiri, asemenea corzilor de harfă, o melodie stranie, de o frumusețe deplină, se răspîndi în sera cu numărul 9. O melodie sfîșietor de frumoasă, în fiecare zi o alta, mereu alta, fără să se repete vreodată una dintre ele. La auzul ei, oamenii se deschideau ca florile, gîndurile deveneau zburătoare, ochii reflectau o bucurie reținută.

Stațiile planetare, pe o lungime de undă stabilită în urma unui acord comun, transmit zilnic mesajul unei stele cu arbori albaștri plutind continuu într-un cîntec de nemărginită frumusețe.

CONURILE VERZI

Continui să fiu urmărit. Nu este o urmărire în adevăratul înţeles al cuvîntului, nu am un urmăritor în carne şi oase, ci o „prezenţă" care mă priveşte, care mă avertizează, care mă sustrage sau mă îndeamnă, nevăzută, ci doar simţită, simţită cu toate fibrele, cu toţi muşchii, cu toţi nervii, o „prezenţă" stranie, obsedantă, în care nu vreau să mă abandonez nicidecum, pe care o refuz cu toată fiinţa mea.

Pentru prima dată, într-o dimineaţă din iarna aceasta, pe cînd rătăceam de unul singur pe malul rîului din marginea oraşului, m-am simţit înfăşurat într-o „prezenţă" ce-mi dirija mersul în altă parte decît în aceea spre care mă îndreptam. Speriat, m-am opus cu toate puterile fizice şi morale ce-mi aparţineau, iar cînd am reuşit să mă rup din această vrajă, mai bine zis cînd am sărit din ea, am avut impresia că părăsesc un con de lumină verde, con întors, însă, cu vîrful în jos. Sunete ca de cristal spart mi-au însoţit gesturile. Fusesem ca într-un năvod, un năvod care la presiunea fizică a trupului s-a rupt cu multă uşurinţă, mă gîndesc că poate s-a rupt de la sine.

Peste cîteva zile s-a întîmplat la fel, numai că impulsul de a mă deplasa în altă parte decît în aceea în care voiam mi s-a părut mult mai autoritar, dar totodată mai uşor acceptabil. Insă, la aceeaşi încercare de a mă rupe din el, a cedat cu aceeaşi uşurinţă.

Acum sînt urmărit. Am certitudinea că dacă-mi voi întoarce brusc capul voi vedea conul verde, conul cu vîrful în jos. Prezenţa să mă domină, nu atît de violent ca la început, nu atît de puternic am sentimentul de strangulare, dar mă străbat „privirile" acestei prezenţe, pe care din ce în ce mai mult o simt ca fiind din afara mea ; spun aceasta deoarece cîtva timp am crezut că o dereglare de ordin nervos mă determină la aceste trăiri.

Mai este un lucru pe care nu-l înţeleg. Impulsurile fenomenului ce mă urmăreşte tind să mă descentreze din felul propriu de a gîndi, din felul de a reacţiona în faţa evenimentelor ce mi se opun. In reacţiile normale de spaimă mă simt protejat, în incertitudinile pe care le am mi se oferă soluţii neaşteptate, pe care nu le pot înţelege la masa de calcul, cu toate că intuiesc în ele un adevăr, dar adevărul nu-mi aparţine şi nu-l pot dovedi, în sentimentele ce le port intervin uneori modificări de accentuată frumuseţe, cu toate că nu ar trebui să fie aşa, sau, pur şi simplu, mă simt incapabil de a mă mai înţelege. Incep să cred din ce în ce mai mult că toate acestea nu-mi aparţin şi totuşi faptul că le trăiesc îmi confirmă contrariul.

Dar ceea ce întrece toate aşteptările este chemarea, o chemare adîncă, la care, deocamdată, mă opun. Cu toate că mi se confirmă

tot mai mult, intuitiv, adevărul acestui con verde invizibil și care pentru mine începe să fie o prezență de necontestat.

Astăzi, în seara aceasta de iarnă, nu mai pot să mă opun și voi urma conul verde. Conul verde, din clipa în care am cedat, am acceptat, din urmăritor a devenit călăuză. Il urmez, știu că trebuie să-l urmez, conul verde cu vîrful în jos din simplă prezență invizibilă mi-a devenit realitate vizibilă, dar doar pentru mine, care l-am acceptat. Mă simt tot mai mult ca fiind mai apropiat de mine, de esența mea, cu toate că știu, aș vrea să știu că e un paradox.

A doua zi, în plină iarnă, locuitorii urbei au privit cu uimire roadele verii din arborii de pe marginea rîului, tînărul pe care îl știau retras și timid din cale afară dansa printre ei, oglindindu-se în apa limpede a rîului dezrobit de ghețuri. Lîngă arbori, conurile verzi cu vîrful în jos primeau locuitorii cu sunete pure de cristale, pe cînd mai departe de ei continua să ningă.

FRAGMENTUL

Iată că după zeci și zeci de ani, Centrul de cercetări a descifrat fragmentul. Reproduc integral :

„Pentru a putea rămîne Eu, Cel care sînt și exist prin gîndire, trebuie să apelez la neobișnuitele mijloace existente pe această stea, adică să sap în piatră, în limba celor care o populează. Aici gîndurile trăiesc prin intermediul pietrei, fiecare pentru a rămîne trebuie să sape viața sa, dar viața sa nu este întotdeauna cea adevărată, deoarece gîndurile săpate nu se limpezesc în piatră, ci devin altele decît cele ce au fost la nașterea lor. Totuși trebuie să sap și eu, pentru a rămîne gîndul meu, cu toate că gîndul meu va fi departe de el, de gîndul meu, așa cum sînt și eu de steaua mea. Cel dintîi trebuie să spun : pe steaua mea nu există gînduri săpate, gîndurile umplu văzduhul, gîndurile celor dinaintea ta și ale tale, gîndurile sînt chemate tot cu ajutorul gîndului, atunci cînd făptura ce vrea să le cunoască le cheamă. Ele rămîn veșnic în văzduh, nimeni nu poate să înșele gîndul care le cheamă, fiindcă ele sînt așa cum au fost în clipa inițială a reacției, a nașterii gîndului. Iar gîndurile care sînt declanșate de gîndurile care au fost cerute se continuă ca și cele dinaintea lor, iar dacă făptura-și termină existența ele rămîn pe mai departe, veșnice, adevărate cu adevăratelea. Dar aici, pentru a putea rămîne, trebuie să-mi sap gîndurile în piatră. Am început. Vin din steaua. . . . ."

Aici fragmentul se termină. Cercetările continuă.

ÎNDATORIRILE

Popularea planetei începuse la sfîrşitul secolului. Condiţiile de existenţă erau extrem de grele, ceea ce a determinat hotărîrea ca pionierii noii vieţi să fie tineri necăsătoriţi, limita de vîrstă fixîndu-se la 35 de ani. Şi, ca o condiţie care nu mai trebuie amintită, voluntari.

În urma studiului efectuat de prima echipă pe suprafaţa planetei ce urma să fie populată în următorii ani, s-au stabilit şi îndatoririle viitorilor locuitori. Pe lîngă munca ştiinţifică de depistare a bogăţiilor naturale, pe lîngă valorificarea lor în timp, pe lîngă transformarea planetei s-au hotărît ca obligatorii următoarele :

1 — Din momentul sosirii pe planetă, fiecare viitor locuitor va planta o floare şi un arbore, în fiecare zi, începînd cu data sosirii.

2 — Numărul florilor şi al arborilor care nu se vor putea adapta va fi recuperat în timp.

3 — Cei care nu vor respecta îndatoririle de mai sus vor trebui să părăsească planeta.

. . . .

Planeta era cenuşie, cerul era negru, atmosfera rarefiată, dar în curînd verdele şi limpezimea văzduhului vor chema pe planetă copiii şi bătrînii.

GRIGORE DAVIDESCU

LAGUA

ROMAN DE FICȚIUNE ȘTIINȚIFICĂ

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

În jungla Amazoniei, Toma întîlnește pe Lagua, prizonieră la un trib de negri. Lagua era o albă cu păr roșu, stranie și fermecătoare, dar pricepută și în farmece. Toma o salvează și ajung la locuința alor ei, un adevărat palat, clădit din lemn, dar atît de bine camuflat pe dinafară încît părea desiș legat în liane. Acolo nu-l găsesc decît pe Atlah, fratele ei. Alți membri ai familiei căzuseră într-un război nimicitor cu triburi negre. Atlah este nemulțumit că Toma descoperă o încăpere secretă.

(Urmare din numărul trecut)

VI.

ÎN CARE MI SE DESCHIDE O LUME DE BASM ȘI PLĂSMUIESC BASME DESPRE O ALTĂ LUME...

Dacă surpriza te poate arunca spre pămînt, forța nu te lasă totuși răpus. Într-o clipă eram la loc pe picioarele mele și Atlah se liniști sub puterea brațului meu.

Bineînțeles că n-am ripostat mai departe. Astfel că odată cu prima furie trecută Atlah schimbă tactica.

Întunecat și mai mult la față și fără nici o urmă de prietenie, el îmi făcu un semn să-l urmez.

Deschise un ivăr tăinuit al portiței și mă impinse înăuntru, rămînînd să încuie ușa după noi cu grijă, plin de scrupulozitate chiar. Iar ușa se închidea **etanș.** Destul de ciudat!

Și, privind noul peisaj ce mi se arăta ochilor, mă crezui într-o lume de basm.

Încăperea-grădină era o întindere așternută cu o iarbă atît de măruntă, cum nu-mi fusese încă dat să mai văd. Tufe pitice se înșiruiau către baza pereților de lemn bine lustruiți. În fund, două clădiri minuscule, ce păreau cuști de păsări, erau săltate de-o șchioapă de la sol, la capătul unor planuri lin înclinate în spirală. Iar în spatele lor, nu mai mare ca un cuib de porumbei, o altă clădire cu cizelări de palat liliputan încununa vîrful unei piramide miniaturale.

Alei minuscule, mărginite de palmieri pitici, nu mai inalţi de două picioare, se încrucişau pe după răsaduri.

Privind mai atent, recunoscui că cele ce-mi păruseră tufe erau tot arbori pitici de esenţe diferite.

O lume de jucărie...

Ba şi un pîrîiaş domol îşi tîra ape limpezi pe sub punţi ca pentru păpuşi. Iar din loc în loc, sculpturi în lemn şi piatră, de forme armonioase, îşi etalau de pe mici piedestale din granit negru patina vîrstei. Ce rost avea peisajul miniatural într-un castel de uriaşi ?

Dădui să fac cîţiva paşi. Dar Atlah mă opri, apucîndu-mi braţul. Şi-mi arătă o potecă ceva mai lată, pe lîngă un perete. Ea ducea pînă în spatele „palatului", unde un fel de bancă de lemn, mai pe măsura mea şi mult lustruită de vreme, se rezema de perete.

În faţa băncii se afla o placă de piatră şenţuită spre margini. Atlah, cu un beţişor de bambus lăţit spre vîrf, scoase dintr-o doniciοară cîteva bobiţe negricioase şi le depuse cu grijă, cîte una în fiecare dintre scobiturile plăcii.

Făcu însă gesturile acestea simple cu seriozitatea unui ritual. Apoi se opri, privind în gol şi bolborosind ceva.

Nu înţelegeam încă nimic, dar nici nu găsii oportun să întreb ceva. Un fel de presentiment îmi paraliza deocamdată orice iniţiativă. Dar — şi aceasta era şi mai grav — şi orice vigilenţă. Astfel nu este de loc de mirare că m-am trezit în clipa următoare cu o plasă în cap, iar peste braţe cu o funie rezistentă chiar şi pentru forţa mea musculară...

Prin ochiurile plasei vedeam un Atlah transfigurat de un crunt rit păgîn.

Cred că m-am zbătut prea puţin. Poate din cauza surprizei, poate şi fiindcă nu-mi venea să cred că este real ce mi se întîmplă.

Sau poate şi din cauza lor, a acelor omuleţi care începură să iasă din micile clădiri şi de a căror realitate nu-mi venea să-mi cred ochilor.

La vederea lor o „senzaţie de straniu" mă cutremură. Simţeam literalmente cum mi se face părul măciucă. Trăiam neînţelesul şi inexplicabilul, într-o ambianţă nenaturală şi neverosimilă. Şi sînt tare greu, greu de tradus prin cuvinte toate acestea.

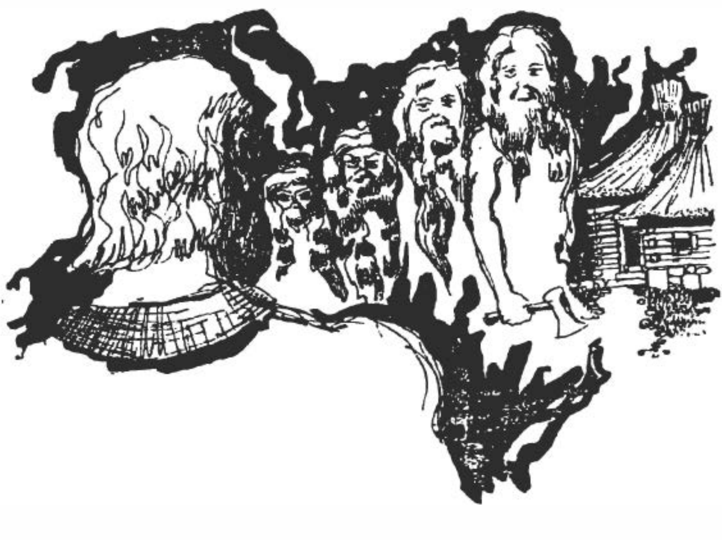
Trîntit pe bancă şi legat fedeleş de omul pe care-l consideram pînă în acea clipă ca pe un frate, de omul care se purta acum ca un halucinat, în mijlocul acelei grădini ca de păpuşi, vedeam cum apar omuleţi... Care de-o şchioapă, care cît chibritul, care cît litera T dintr-o carte... Unul singur era mai mare : de talia unui prunc nou născut. Nu erau doi de aceeaşi talie.

Dar erau cu toţii oameni în toată firea : adulţi, de-o constituţie armonioasă, dacă exceptăm capul... şi părul. Oameni păroşi şi cu cap mare, ca priviţi printr-un ochean întors.

N-am avut răgazul să-i privesc mai pe-ndelete, aşa fedeleş cum zăceam. Dar atît cît i-am zărit, mi-a fost îndeajuns ca să nu-i mai uit niciodată.

Păşeau plini de demnitate şi făcură cerc într-o perfectă ordine a mărimii lor. Erau numai şase. Aerul de gravitate contrasta cu aspectul lor general destul de tineresc. Şi-mi dădui seama că aceasta contribuia la efectul halucinant ce-l făceau asupra mea.

Vina o mai purtau şi ochii. Ochii şi părul. Ochii le erau mari. Nemaipomenit de mari faţă de talia lor minusculă. Şi cu cît erau mai mici, cu atît raportul ochi-talie creştea !

Aveam în faţa mea o jumătate de duzină de pitici păroşi. Cu atît mai păroşi cu cît talia le era mai mică. Părul capului, la toţi de un roşu aprins, le cădea ondulat pînă spre solduri, prins în cîte una sau două şuviţe groase, prin agrafe aurii.

Iar fruntea lor inaltă, pometii înguşti şi nasul acvilin le erau umbrite de un pufuşor mult prea mare şi prea des pentru micimea feţei lor. Sprîncenele, frumos arcuite, le păreau tunse, fiindcă altfel, aşa stufoase cum erau, ar fi trebuit să le acopere pleoapele... Apoi genele lungi li se loveau grele, la fiece clipit...

Era ca şi cum părul le rămăsese mare... Aceasta chiar îmi şi fu prima impresie...

Părul şi ochii rămaşi prea mari...

Peste pieptul gol purtau mantii largi. Pînă şi ele le erau mai mari decît ar fi trebuit pentru măsura lor. De parcă şi acestea... le-ar fi rămas mari. Impresia aceasta ciudată, neobişnuită era direct antitetică faţă de cea sugerată de-o îmbrăcăminte de copil „rămasă mică".

Şi fără voie, printr-o destul de explicabilă legătură de idei, gîndul mi-o luă razna spre sălbaticii **hibaro** ai Perului din bazinul Amazonului superior, dinspre gura triadei de afluenţi — Santiago, Pastazza şi Morona —, şi care la propriu şi la figurat... „îşi fac de cap"... Aţi ghicit că e vorba de îngrozitorii indieni ce poartă trofee macabre la cingătoare... Sinistrele capete mumificate, reduse artificial la o treime din volumul lor normal.

„Arta" lor de a micşora capetele prin neştiute sucuri de plante (nu le cunosc din secretul de fabricaţie decît că extrag în bucăţi osul şi umplu restul cu nisip) face ca mumia de cap, nu mai mare decît un pumn, să se păstreze nedesfigurată, cu un straniu aspect, dat de chica uriaşă şi de coama mare, căci părul, nereducîndu-şi dimensiunile din timpul vieţii, le... rămîne prea mare.

Alungai gîndul lugubru, căci în faţa mea aveam fiinţe vii. Prea vii şi vioaie, cu ochi iscoditori, ce te pătrund, şi cu voci cristaline, ce intonau o melopee ciudată.

Faptul cel mai tulburător pentru mine era — repet — acela că **nu erau doi de o aceeaşi talie.** Oricît de curios părea, era însă perfect explicabil dacă ţineam seama că... Dar asta am aflat-o puţin mai tîrziu...

Nu eram însă nici măcar îngrijorat de starea mea şi priveam totul „la rece". Nu că aş fi fost sigur pe forţele mele, dar o presimţire, ca s-o numesc aşa, mă făcea **să ştiu** că nu mi se va întîmpla nimic. (Ce mult ne înşală „presimţirile" în viaţă !)

Inconştientul meu se bizuia totuşi pe ceva, pe o forţă magică, pe vraja unei zîne... Şi vrăjitoarea mea bună era Lagua.

Gîndurile mi se adunară acum şi se îndreptară numai spre ea.

— Lagua ! o chemai în gîndul meu. Lagua ! Vino să vezi ce-am ajuns !

Şi (v-am încredinţat că nu mă mai miram de nimic cînd era vorba de Lagua !) pe portiţa care se deschise brusc pătrunse Lagua.

Modul în care vorbi lui Atlah în fața omuleților mă făcu să constat și la ea cam același respect oarecum mistic pentru aceia. Ea se lăsă să șadă de cealaltă parte a lespedei, nu turcește, cu picioarele încrucișate, ci pe călcîie, cam ca japonezii.

Vocea ei se păstra domoală, deși eram sigur de vehemența pledoariei sale.

Nu pricepeam aproape nimic din graiul lor. Iar ai naibii omuleți nu făceau nici un gest măcar din care să pot prinde ceva.

Uitîndu-mă însă mai bine la un moment dat la cel mai măricel dintre pitici, mă surprinse expresia ciudată a ochilor săi. Și, nu știu cum, avui certitudinea că ochii lui emit radiații nevăzute...

Ca într-o neliniște de coșmar, în care „se face" că nu înțelegi cîte ceva și te torturează uluiala, așa îmi concentram privirea cînd asupra uneia, cînd asupra alteia dintre mogîldețele vii cu siluete de oameni și ochi scînteietori. Începui însă cu încetul să „înțeleg" sau mă autosugestionai că pricep ceva; dar faptul este că după oarecare timp fui sigur că privirile celui de înălțimea pruncului nou-născut — cel mai mare dintre liliputani și pe care în gîndurile mele îl voi numi mereu **pruncul** — ne sînt favorabile mie și lui Lagua. Iar ale celorlalți cu totul ostile mie și dezaprobatoare pentru Lagua....

Ceea ce se și clarifică pînă la urmă fu că Lagua rămase înfrîntă. Și — și aceasta chiar mă miră la început (deși n-ar fi trebuit să mă mire nici faptul că mai întîlneam ceva de mirare la ea!) — ea luă aerul perfectei renunțări la punctul ei de vedere. Se resemnase prea repede cu hotărîrea lor!

O unică privire a ei însă îmi inspiră mai apoi siguranța că nu dezarmase.

Lagua rămase chircită acolo jos, veghind asupra mea din seară pînă în zorii următori.

În toată această noapte nu schimbarăm decît cîteva fraze. Și acestea doar asupra omuleților, lămuriri ce-i cerui eu și pe care ea, foarte scumpă la vorbă, abia mi le dădea.

La alte întrebări de alt ordin, chiar refuzase să răspundă. Dar refuzul — prin scurta clătinare bruscă a capului — nu mă neliniștise și nu mă necăjise, căci fusese însoțit de o privire caldă, din ochii ei tulburători, și care parcă mă mîngîiase.

Pricepusem că discuția **anodină** pe un ton rece nu trebuia să trezească bănuieli celorlalți, chiar și după plecarea lui Atlah. Și mai înțelesei fără să-mi fi spus cineva că **nici gîndurile mele** nu trebuiau să cuprindă cîtă vreme mă aflam

aproape de ei decît lucruri **anodine** și nici măcar o fulgerare din intențiile mele...

Ce nu-mi convenea de loc era faptul că în încăpere nu se făcuse întuneric deplin nici un moment.

Luna răsărise de timpuriu și nu-mi dădeam bine seama prin ce sistem de reflectare bolta lăsa să pătrundă în cameră o limpezime difuză, suficientă ca să vezi clar la cîțiva metri.

Stăteam, așadar, Lagua și cu mine despărțiți ca doi străini, vorbindu-ne rar, în vîrf de limbă, ca doi vrăjmași chiar, dintre care unul — eu — eram legat de mîini și de picioare, pe o blană de lemn nu prea confortabilă.

Dar nu eram vrăjmași și nici străini. O simțeam alături de mine. Simțeam cît de grea este lupta pe care o va da pentru mine. Mă încălzeau ochii ei. Și la un moment dat păru că mă mîngîie degetele ei, ce-mi atingeau gleznele... Dar nu mă mîngîiau. Cu mișcări încete pe care le prelungi ore întregi, ea îmi lărgi legăturile ; mîinile nu-mi mai erau nici ele strîns fixate, căci era o singură frînghie ce-mi cuprindea toate membrele, și nodul ei fusese alunecat cu aproape o palmă mai în jos.

După operația aceasta atît de extenuantă, Lagua, care pare-se că nu prea dormise în ultimul timp, ațipi. Și rămăsei să veghez eu asupra ei...

★

Tainică țară ! Stranie natură !

Spre apusul Braziliei viețuiesc cele mai mici maimuțe din lume. Mă refer la senzaționala specie **Cebuella pygmeae**, ai cărei indivizi ciudați și păroși măsoară la naștere 5 centimetri și cîntăresc abia 20 de grame. I-am văzut o singură dată și eu... Doar coada ce era de ei, măsurîndu-le mai mult decît tot restul trupului : 7 centimetri. Puii aveau tălpi sîngerii *și dinți ca acele. Și se îndeletniceau să devoreze fructe* și viermi, grăbindu-se... să crească. Căci, într-adevăr, înainte de două luni trebuiau să devină independenți.

Iarăși nu-mi era necunoscut fermierul acela argentinian care, printr-o selecție bine dirijată, izbutise să obțină cai de talia unui cîine...

Dar cu omuleții de aci era altceva. Cu totul altceva. Ceva de necrezut, splendid și înfiorător în același timp.

— Unde i-ați găsit ? De unde i-ați strîns pe toți laolaltă ? o întrebasem eu pe Lagua.

Mă privise mirată.

— Ei părinți la părinți eu ! mă lămurise ea.

Strămoși !

Aceștia erau deci strămoșii. Nu penați, ci ființe în carne și oase.

Fuseseră 31; rămăseseră 6; douăzeci și cinci, dintre care toți cei mai mari pieriseră în luptă... Și eu asistasem la pierderea lor, în viziunea cumplită de pe malul rîului... Cum și de ce nu știu, dar o idee mi se cristaliză cu acea pregnanță pe care ți-o dă evidența însăși. Acești descendenți direcți ai lui Atlah urcau scara trecutului, proporțional cu scăderea taliei lor...

Substanța aceea negricioasă, în bobițe, pe care Atlah le-o servea la început de lună plină, era „elixirul" ce le păstra tinerețea, cu prețul scăderii progresive a trupului lor.

De mult omenirea nu mai căuta elixirul vieții! De secole. De mult nu mă mai gîndisem la el. Din copilărie. Și acum realitatea neverosimilă de aici lua chip anacronic...

Care poate fi misterul acțiunii unui asemenea elixir? Dacă nu erau o halucinație trupurile liliputane pe care le priveam și dacă într-adevăr vîrsta acelora era multiseculară, după cum mi-a afirmat Lagua, explicația științifică nu putea fi decît una. Procesul de îmbătrînire celulară, inerent înaintării în vîrstă, le era înlocuit prin eliminarea materialului celular degenerat. Celulele erau ajutate să arunce „peste bord" lestul lor alterat și... „intrau la apă"... Se micșorau ca să se păstreze tinere la infinit.

Aceasta putea să explice o scădere progresivă a taliei. Poate cu vreo șchioapă în primul secol... (Cer scuze pentru unități de măsură tot atît de nebuloase ca tot ce se petrecuse cu mine în ultimul timp!). Să presupun oare că trupul lor își micșorează volumul cu vreo 10 la sută pe veac?... Dacă talia lor inițială le va fi fost de aproape doi metri (putem fi generoși căci apoi tot vor scădea în înălțime!), după primul secol ei n-ar mai fi măsurat decît 1,80; iar către un mileniu (!) doar 77 de centimetri. După asemenea socoteală, „Pruncul" trebuia să dateze de peste o mie cinci sute de ani... Bineînțeles că o asemenea socoteală nu avea nici un temei; nu dispunea de nici un criteriu... încă...

Mai tîrziu, Lagua mi-a confirmat multe dintre ideile mele. Am aflat că ei își păstrau facultatea de a avea urmași de talie normală pînă către 500 de ani de vîrstă. Și așa se explica de ce „strămoșii" erau în număr relativ mic. Fiindcă „tratamentul" nu se aplica decît șefului „Casei", de-a lungul liniei directe; deci cîte unu la patru-cinci veacuri.

După socoteala mea (și aveam timpul să socotesc oricît!), către două milenii de vîrstă nu ar mai fi măsurat decît un sfert de metru înălțime; iar spre al treilea mileniu doar zece centimetri. Am văzut unul și dintre aceștia.

Cît despre cei și mai mici!...

Cel în vîrstă de opt milenii ar fi trebuit să nu mai fie distins decît cu lupa, la cele două zecimi de milimetru ale taliei lui... Ce bază s-ar putea pune pe o asemenea explicaţie? Totuşi mie pe atunci îmi părea destul de plauzibilă...

Îmbătrînirea, acest proces ce ni se pare firesc, fiindcă-l întîlnim la fiece pas, la fiecare dintre semenii noştri şi-l simţim către jumătatea de veac a existenţei, este totuşi boală; cea mai tristă dintre toate. O boală ce ne smulge din iureşul ameţitor al vieţii, ne răpeşte farmecul iubirii, frumuseţea apusurilor de soare şi încîntarea sunetelor armonioase. Un duşman ce ne ia bucuria de a trăi şi ne izolează de restul impetuos al firii, domolindu-ne mişcările şi suprimîndu-ne atracţia faţă de cei din jurul nostru. Şi acest vrăjmaş nepotolit este arterioscleroza, o scleroză difuză cronică şi progresivă, care pe nesimţite ne năpădeşte miezul tuturor organelor şi-şi face pat pe fondul de dereglare a glandelor şi a sistemului nervos.

Încetul cu încetul, acea putinţă de adaptare la mediu scade: reactivitatea organismului se alterează. Trupul în întregime — ca şi fiecare celulă în parte — începe să se simtă nelalocul lui în ambianţa respectivă, căreia îi dă răspunsuri fiziologice din ce în ce mai neadecvate.

Principial, această scleroză, indiferent de cauzele ei, infecţii de focar sau intoxicaţii cronice, ar trebui surprinsă şi tratată „din faşă", din faza modificărilor ei reversibile. Dar această fază biochimică, celulară poate începe în plină „tinereţe", cu cîteva decenii înaintea ivirii îmbătrînirii. Atunci dau să se stabilizeze oarecare modificări cantitative şi apoi calitative prin interstiţii, în scheletul conjunctiv-vascular al fiecărui organ. În membrana bazală a celulelor, mucopolizaharidele neutre încep să-şi desfacă legăturile de fracţiunea proteică. Ele eliberează grupe glicol, în funcţiunea lor glucidică, şi-şi cresc atît permeabilitatea celulară, cît şi cea capilară, nemaireţinînd substanţe cu molecula mare, lăsîndu-le să treacă prin membranele bazale sau interstiţii. Şi de aceea bazalele încep să se îngroaşe necontenit. Mai mult, în tunica intimă a vaselor, unde se acumulează acid hialuronic, acesta se desface, se depolimerizează treptat, înlocuindu-se prin substanţe cu molecule mai mici (condroitinsulfaţi şi mucopolizaharide neutre), care nu numai că nu mai pot împiedica precipitarea fibrilară a colagenului (adică ţesutul de scleroză), ba chiar îl fixează, jucînd rol de ciment interfibrilar stabilizator. În acest moment şi prin acest mecanism biochimic celular este început procesul organic de îmbătrînire, de neoformare scleroasă. Aşa din senin, fără să necesite nici măcar un stadiu prealabil inflamator cronic...

Bătrînețea este, așadar, însăși alterarea progresivă a materiei vii din celule, prin forța uzurii de decenii...

Și atunci..., o miraculoasă substanță de leac, un „elixir al vieții"... un tainic suc care să desprindă din celula bătrînă rebutul activității sale, colbul amintirilor ei...

Să existe oare un leac atît de minunat ?!

Și imediat îmi veniră în minte exemple legendare... „Rădăcina vieții", planta tămăduitoare numită de chinezi **jensen**, atît de greu de găsit, dar atît de prețioasă în mîinile cunoscătorilor. Care vindecă, înviorează și prelungește viața... Sau enigmaticul **mumio**, balsamul de stîncă al Pamirului, ale cărui rare picături negre, ca de smoală, s-au găsit prin crăpături de stînci pe munții Uzbekistanului, pe Altai și pe masivul Zeravșan. Care pus pe răni le vindecă văzînd cu ochii ; pus pe oase frînte, le sudează, zice-se, în cîteva zile...

Cam așa îmi închipuiam eu elixirul vieții al lui Atlah, al dinastiei Atlahilor (căci ei au păstrat cu toții un același nume).

Dar, oricît de miraculoasă ar fi o asemenea substanță, cît timp are șansa ea să influențeze organismul ? Cum și care ar fi limitele puterii ei ?

Convin că celula constant degajată de reziduuri s-ar putea păstra tînără. Dar micșorarea volumului organismului întreg nu are și ea o margine ?

Să considerăm mai întîi o reducere celulară cantitativă ca număr : omul de zece centimetri talie are celule de volum normal, dar mai puține decît cel de doi metri înălțime. Dar mai apoi ? Pentru talii și mai mici, ar trebui să presupunem și o reducere celulară **cantitativă** ca dimensiuni : omul de la zece centimetri talie în jos nu-și mai poate reduce numărul de celule ca să poată rămîne om. Dar își reduce dimensiunile celulelor. Pînă spre jumătate de centimetru înălțime, putem conveni că e alcătuit din celule din ce în ce mai mici : de la douăzeci de microni la numai un micron... Dar și mai departe ? Pînă spre o infimă talie de o diviziune de milimetru, mai poate rămîne omul om ? Prin ce inexplicabilă reducere celulară **calitativă** ? Căci o celulă sub un micron diametru nu și-ar mai putea păstra atributele umane !...

Și atunci care ar fi fantastica simplificare celulară ?

Nu mi-o explic. Dar eu am văzut și pe străbunul de cincizeci de centimetri înălțime, bătrîn de multe veacuri, și pe cel de cîțiva milimetri, în vîrstă de milenii.

Halucinant tablou !

★

Sosi însă dimineața.

Lagua mă părăsi nu înainte de a fi ezitat îndelung. Iar Atlah reintră nu mult după plecarea Laguei, cu figura oarecum răvășită. Ceva nu mergea bine. Nu avui însă răgazul să

gindesc la nimic, căci curind un cerc de spectatori gravi și plini de demnitate, cu priviri bătrinicioase și aprige se închise la cîteva palme de mine.

Un gest intempestiv al lui Atlah mă făcu să-mi îndrept privirea spre el.

În mînă ținea un cuțit de silex..., după aspect, un veritabil cuțit de jertfe, cum văzusem la azteci...

Și ca și cînd „sfîntul soare" ar fi vrut să-mi confirme această concluzie îngrijorătoare, o rază răzbi piezis spre pieptul meu. Urmărind-o spre tavan, zări acolo mica breșă destinată ei, acestei raze de dimineață, care la această anumită oră trebuia să primească jertfa sîngeroasă a religiei lor solare...

Tresării și-mi încordai tot trupul. Nu mai era timp de glumă sau de contemplare...

Și, privindu-mi legăturile ce tot îmi imobilizau membrele, îmi dădui seama că ele sînt fixate de niște scoabe metalice, cu care era prevăzută banca pe care zăceam.

Îmi dădui seama că banca era în realitate „lespedea" de sacrificii, a acelui păgîn rit arhaic, moștenit de aztecii lui Montezuma de la un popor mai vechi...

Dar nu mă îndurai să-l aștept pe Atlah să-mi extragă cordul printr-o rituală toracotomie anterioară... Nici să aprindă rugul pe care inima mea trebuia să ardă...

O opintire desperată smulse un scrîșnet băncii, dislocă o scoabă și făcu să plesnească una dintre legături, cea de pe pumnul stîng. Pumnul străfulgeră odată cu cuțitul lui Atlah, în aceeași fracțiune de secundă, abătîndu-se peste chipul lui Atlah, și în același moment el zăcea la un metru de mine, cu fața scăldată în sînge.

Nu mă putui însă bucura nici de victorie și nici de răgaz.

Unul dintre cei mai mici omuleți, cu tot zbuciumul meu, reuși, încordîndu-și un arc minuscul, să-mi țintească ochiul drept. O săgeată cît acul de albină îmi zgîrie pielea pleoapei. Simții cum pleoapa se umflă pe clipă ce trece. Apoi o amorțeală îmi rări mișcările. Și de atunci încolo asistai doar ca simplu spectator, nemaiputînd lua parte nici cu trupul, nici cu voința și nici măcar cu afectivitatea mea paralizată la drama ce trebuia să continue... Ritmul ei fu acum năprasnic...

Pe portița deschisă cu furie, pătrunse Lagua. O Lagua desfigurată, cu părul în sălbatică neorînduială, cu figura împurpurată și scăldată în sudori. Două lațuri de frînghie îi atîrnau încă de o gleznă și de un braț. Trăsăturile ei descompuse îmi arătau că abia în acel moment se eliberase dintr-o captivitate tragică.

Din cîțiva pași fu lîngă mine și încercă cu unghiile și cu dinții să-mi degaje și celelalte legături. Mi se părea că tre-

ceau ore. Dar brațele lui Atlah o înlănțuiră. Lagua luptă voinicește. Crezui chiar că-l răzbește. O văzui însă slăbind de puteri și căzînd moale la picioarele mele, învinsă și ea de o săgeată otrăvită...

Atlah se ridică cu greutate. Picioarele îi tremurau. Se îndreptă, parcă mai mult tîrîndu-se, spre locul unde căzuse silexul. Și aceasta i-a salvat viața. Căci în aceeași clipă un trunchi subțire de copac în flăcări căzu în locul părăsit adineauri de el. Iar spărtura din bolta rămuroasă prin care pătrunsese proiectilul începu să arunce și ea limbi de flăcări.

Atlah nu se mai sinchisi nici de mine și nici de incendiul care se întindea repede. El grăbi spre una dintre căsuțe. Reveni cu un mic butoiaș din lemn lustruit, de o formă neobișnuită, pe care deschizîndu-l îl propti de drumeag. Scoase sunete prelungi din gîtlej. Și ca la o comandă, cei trei strămoși de talia cea mai mică (dacă nu și alții și mai mici, pe care eu nu-i putusem vedea !) intrară grabnic în vasul de lemn.

Doar cei trei mai măricei împreună cu Atlah se înarmară cu tolbe de săgeți și arcuri și părăsiră încăperea.

Lagua dădu să se ridice, dar nu fu în stare. Cu o voce slăbită și tărăgănată îngînă cîteva fraze...

— Pieire, zise ea. Oameni răi găsit cuibul nostru.

— Barem de le-ar putea ține piept Atlah, pînă să ne revenim noi doi în puteri ! exclamai eu.

— Mai bine nu ! murmură ea tristă. Și în fața mimicei mele de consternare, adăugă :

— Eu singura femeie pentru el... Mai bine moarte decît el, decît nu tu !...

Tăcurăm un timp. O înțelegeam prea bine. Era să fie victimă acelei grotești îndîrjiri a neamului lor, de nu-și amesteca rasa...

Mult trebuia să mă fi iubit Lagua dacă se ridica în contra datinei incestuoase !

— Păcat ! o mai auzii murmurînd. Pier strămoșii...

Un zgomot asurzitor ne întrerupse vorba. Tavanul se prăbușea în flăcări. Cu puțina vigoare ce-mi mai revenise, o apucai pe Lagua de o gleznă cu mîna ce-mi era liberă și apoi cu cealaltă pe care mi-o eliberai și o trăsei pe deasupra mea, pînă departe de flăcările ce-mi dogoreau acum picioarele...

Dar forța disperării mă părăsi totuși repede.

Nu mai apucai să văd decît cum cîțiva sar prin spărtura bolții, cum împing cu sulițele lor ramurile arzînde și cum unul o ridică pe Lagua pe umeri.

În același moment, Atlah pătrunse prin portiță și, înnebunit, făcu mormane de trupuri negre în juru-i, cu toporul de luptă.

O săgeată trasă de sus îi străpunse însă gîtul, iar el, căzind, prinse sub trupul său, ca sub o pavăză, încă aproape vie, butoiaşul purtător al strămoşilor liliputani.

Apoi mintea mi se întunecă.

VII.

ÎN CARE
POTECILE OCHILOR MĂ DUC
SPRE GÎNDURI STRANII,
IAR DRAGOSTEA ÎMI ŢESE
POTECI DE GÎND...

Cînd mi-am revenit, nu ne mai aflam printre resturile fumegînde decît Pruncul şi cu mine.

El era însă grav rănit, acoperit ca într-o îmbrăcăminte de păru-i întreţesut de singele închegat. Abia de mai mişca. Dar cu toată sfîrşeala întipărită pe figură şi în gesturi, tot *mai trăgea încă, de lîngă mine, buştenii şi crăcile arzînde.* Doar cînd sării în picioare îmi dădui seama că nu mai eram legat.

El arată către Soare şi către mine şi apoi işi flutură mîna.

— Într-adevăr, spusei, zeul Soare m-a scăpat... mi-a trimis salvarea sub forma unui trunchi în flăcări...

Şi piticul păru că-mi înţelege graiul... El mă îmbie să iau o bobiţă neagră, pe care mi-o oferi pe palma întinsă.

I-am făcut pe plac, nu atît din nepăsarea de viaţă ce mă cuprinsese de cînd Lagua îmi fusese răpită, cît din încrederea ce-mi insufla. Simţeam că am un aliat. Aproape că nu mă mai interesa ce se va alege de mine, de trist şi abătut ce eram. Dar Pruncul mă privi. Ochii săi aruncau văpăi şi văpăile mi se închegau în gînduri, în îndîrjire...

Urmarea imediată fu că, deşi tot pe atîta de trist, simţii o voinţă combativă aprigă. De-aş fi fost în mijlocul maricohilor, vai şi amar s-ar fi ales de ei...

Încă o urmare tîrzie a mai fost şi aceea că vreo trei zile nu mai dormii nici măcar jumătatea mea de oră !...

Dar bietul omuleţ abia mai răsufla. Doar ochii mai erau de el. Trupul firav şi chinuit îl părăsea... Îl luai în braţe şi-l purtai afară. Iar odată ieşiţi în aerul curat, la umbra deasă a unui palmier, Strămoşul îmi făcu semn să-l las jos. Părea că după puţine momente se va sfîrşi, înainte de a-mi mai putea „spune" ceva... Îl lăsai în linişte. Iar eu mă repezii şi ră-

văşii ruinele. Afară de cenuşă şi cărbuni nu mai găsii nimic din ceea ce cu o oră, două înainte fusese un palat întărit.

Pînă şi obiectele mele dispăruseră fără urmă ; pierdere ireparabilă, cu consecinţe vitale, dar care nu mă tulbură în starea în care mă găseam.

Mă întorsei la trupul carbonizat al lui Atlah. Mîna lui dreaptă ţinea încă, cu degete de cărbune, toporul de luptă. Iar de sub trupul înţepenit, mîna lui stîngă mai strîngea încă toarta balercuţei strămoşilor ce se păstrase pare-se neatinsă.

O luai, ca şi pe toporul ce urma să-mi fie unică armă. Şi fără să-mi dau seama de ce, vîrîi în buzunar şi cuţitul de silex.

Apoi, mînat mai mult de ură şi sete de răzbunare decît de speranţa de a o regăsi vie pe Lagua şi de a o salva, mai ales aşa, fără superioritatea unei arme, pornii cu intenţia de a străbate cîmpia deschisă în direcţia rîului.

Bineînţeles că mă apropiai mai întîi să văd ce face Pruncul. Nu mai mişca, dar deschisese ochii săi uriaşi, fascinanţi. În starea sufletească în care mă aflam, pradă agitaţiei mele nerăbdătoare, nu mă gîndeam la nimic, nu mai analizam nimic, ci, ca un somnambul, cedam primelor impulsii.

Dar prin „vocea" ochilor săi Pruncul îmi ordona ceva. Şi începui să fac gesturi pe care nu le gîndisem, fără să mă întreb pe ce cale mi-au pătruns în minte... Astfel, îl ridicai pe antebraţul meu stîng, cu capul rezemat de plica cotului. Şi pornii spre miazăzi, în jos, spre junglă... Încotro ?...

Cum am parcurs kilometrii aceia nu-mi amintesc, cum nu ne amintim toate visele unei nopţi apăsătoare. Doar culcuşul dintre ultimii arbori ai pădurii îmi evocă cele mai dragi clipe ale vieţii mele, cea mai bizară aventură, cea mai cumplită nenorocire. Nimic nu întrece în tragic pierderea fiinţei iubite în chiar momentul cînd dragostea împărtăşită şi-a atins culmea !...

N-am mai luat seama că nu întîlnisem urmele oastei duşmane. Nu-mi trecui timpul judecînd măcar unde să-i pot regăsi. Nu mă îngrijeam cum să parez vreun atac sau cum să atac eu însumi.

Nici nu-mi dădeam seama că altcineva judecă, iscodeşte şi cată să ia decizii şi pentru mine...

Căzui pe vechiul nostru pat de frunziş. Cred c-am plîns îndelung. M-am smuls însă din durerea mea, privind fiinţa încă în toată judecata sa care zăcea muribundă aproape de mine. Cînd îmi reveni niţel, simţii cum Pruncul mă privea blînd şi încurajator.

Căzuse amurgul. Biet animal, mînat de instincte, mă căţărai şi eu, cel de acum, lipsit de apărare, în furca unui arbore gros, cu Pruncul la sînul meu.

Noaptea gemea şi ea în isonul gemetelor mele. Plînsul, cînd dă să-ţi sece, îţi aduce în gîtlej gemete lungi şi strigăte

stinse. Omul deveni şi el pui de fiară ce-şi urlă pustiul şi pustiirea...

Lîngă mine, doi ochi care ei singuri se mai mişcau în mititica fiinţă acum inertă. Şi-n străfundul meu simţii cum ei îmi inoculează o nelinişte.... neliniştea pentru starea din acea clipă a Laguei. Acolo, undeva, Lagua îşi pierduse de ore întregi cunoştinţa şi nu-şi mai revenea. Pruncul, prin strania lui facultate telepatică, pîndea acum clipa revenirii ei în simţiri, clipă ce tot întîrzia... Acesta era mesajul ce-mi transmiteau ochii aceştia atît de grăitori...

— Lagua! Lagua! strigai tare.

Nici un ecou nu-mi răspunse. Şi parcă tăcerea pădurii se făcu şi mai ţiuitoare...

Trăisem un dezastru! Şi eu, dar şi ei — neamul roşcovanilor — căzusem pradă urgiei ce năruie tot şi nu iartă nimic.

Enigmatica insulă albă dispăruse pradă neiertătoarei legi a evoluţiei... Şi prea de tot aproape de centrul sinistrului fusesem şi eu rănit în tot ce-mi făurisem mai scump...

Şi noaptea continua să se scurgă cu greu... Dar deodată: „Trăieşte! Laguatlahran trăieşte! îmi scăpărară ca un fulger ochii Strămoşului. Trăieşte şi-şi va reveni curînd... Curînd vom şti şi unde să ne îndreptăm ca să ajungem la ea!! regăsi mai apoi în mintea mea ideile Pruncului...

Şi, nu ştiu cum, dar parcă aceasta mă deşteptă dintr-un coşmar. Viaţa părea că-mi freamătă din nou în mintea obosită, îndîrjind-o ca să semene cu cea de mai-nainte...

Privind însă la Prunc, inima mi se strînse de milă şi durere: Zăcea tot inert. Mîinile şi picioarele îi erau ca sloiuri de gheaţă. Forţa vitală i se cuibărise în capul acela straniu, sub claia de păr pe care-l ştiam roşu, dar care-şi întunecase acum, în noapte, lucirile. Doar ochii lui trăiau, vorbeau, se agitau şi sperau, mă încurajau şi-mi insuflau răbdarea, pînă ce tot ei aveau să-mi călăuzească paşii spre Lagua, după ce ea va fi în stare să judece, să ne cheme, să ne indice drumul, la trezirea sa din lungul leşin...

Şi iar se mai scurseră ceasuri în întunecatul miez de noapte.

Dar efemerele mor înaintea răsăritului...

Şi deodată mi se păru că ceva se petrece înapoia ochilor bietului Strămoş. Într-o clipă îl simţii mai slab şi prin aceasta mai „omenesc", mai apropiat mie... Privirea i se păstrase puternică şi totuşi un imponderabil îmi spunea că nu e aceeaşi. Îmi părea mai... (cum să zic?), mai „întoarsă spre sine"..., mai puţin în afara lui... Apoi brusc, o încîlceală de gînduri mă cuprinse, ca şi o haotică perindare cinematografică de ima-

gini. Aveam totodată ciudata conștiință că revăd împreună cu el iureșul imaginilor vieții lui, retrăite acum, în clipele sfîrșitului, pe care îl simțeam venind... Și lungul film al trăirilor lui se stinse într-o clipă, lăsîndu-mă singur...

Pruncul nu mai exista. Se stinsese cu puțin înaintea zorilor.

Coborîi de pe furca cracii. Îl lăsai lin pe pat de frunză catifelată. Și vărsai lacrimi ca pentru o rudă de sînge...

★

Recăzusem dacă nu într-o apatie sufletească, cel puțin într-un gol. O așteptare fără de speranță, de data aceasta. Parcă prostit, îngenuncheasem alături de Strămoș. Și — poate ca să-mi umplu gîndurile cu ceva —, rumegam imaginile culese din creierul ce-și aruncase lestul amintirilor... Din acea clipă ce depănase o viață...

Imaginile surprinse de mine — nu îndrăznesc să cred că voit „încredințate mie" — nu se succedaseră chiar ordonat. Dar fiecare era colorată de o stare afectivă. Și conglomeratul de sentiment cristalizează tumultul dureros ce nu mă mai părăsea...

Pietăți filiale și tandreți paterne se împletiseră ; deznădejdi neputincioase subliniau scenele exodului poporului său, hărțuit și urmărit de arămiii inca...

Văzusem cu ochii mei un oraș ciclopic vibrînd de viață, înainte de a fi părăsit.

Perfecțiunea lui arhitecturală, tavanele boltite și porticele îngustate spre vîrf ; scările largi, lespezile, coloanele de bazalt negru, cu vîrf de statuie, în temple uriașe ; palatele vaste, în care ecouri stranii se sparg în timbru hăulitor... Plăci de metal gravate, ceramică remarcabilă, pergamente, monede și comori de aur... ; obeliscuri de piatră neagră, mumii și statuete cu piedestal negru, reprezentînd animale și oameni.

Și simțeam neputința în fața destrămării.

Asistasem la cuibărirea lor în miez de junglă.

Cum peste temelii de palat cu subterane largi este durat decorul de junglă, ce trebuia să devină bîrlogul Atlahilor.

Și mai zărisem și altceva. Scene catastrofice, care îmi dădură mult de gîndit...

În nerăbdarea așteptării zorilor, ce mai că nu voiau să erupă, îmi găsisem parcă o consolare reconstituind dramatica secvență întrezărită. Surprinsesem însăși cotitura spre viața hoinară a poporului bălan, marcat, ca printr-o lovitură de gong, de o gigantică explozie, pe care noi cei ce acum abia de-am bănuit-o...

Este acest cataclism a cărui semnificație din prim început nu știusem s-o limpezesc și de a cărui situare în timp nu mă dumirisem, dar care deodată mi se impusese mai mult decît

tot restul amintirilor... Depănîndu-i, în memoria mea, detaliile ce atunci mi se perindaseră fulgerător, mintea mi se lumină... Şi recunoscui amănunte geografice şi legendare...
Iată-le aşa cum le întrezărisem...

★

N-avea să treacă mult şi zeul Soare trebuia să-şi înfoaie purpuria-i mantie aurorală, scuturînd-o peste zare. Şi, ca-ntotdeauna înaintea zorilor, se întunecase şi mai mult. Iar zeescul rege-preot al lui Psid trăgea în piept cu nesaţ aerul răcoros al dimineţii, cu ochii aţintiţi în punctul de unde va erupe astrul-tată...

Dar aceasta ce putea să-nsemne ?

În loc de Soare, dinspre zarea răsăritului, apăru o strălucitoare planetă care, urcînd drumul zenitului, se umfla văzînd cu ochii, îmbujorînd zarea.

În cîteva momente, un glob de foc gigantic îşi tîra după sine coada de foc, în uruit ca de stînci ce se prăvale...

Şi uriaşa urgie, atingînd zenitul, umpluse de scînteieri rubinii cerul, aruncînd lumini nefireşti peste fire. Preotul-rege se prosternase, pentru prima oară cutremurat de sublimul religiei sale. Iar cînd după o clipă îşi ridicase capul spre astrul ce păruse că vrea să planeze, îl văzu cum aruncă fulgere şi scîntei de foc în jurul său, şi-şi creşte diametru, într-o cădere vertiginoasă.

I se părea marelui preot că drept peste capul său va primi imensa vîlvătaie de foc... Şi uruitul se frîngea acum în două, aruncîndu-se spre cele două părţi ale zării, ca să stîrnească ecouri, ce aveau să împletească o asurzitoare simfonie cutremurătoare.

Punîndu-şi mîinile peste creştet, roşcovanul rege coborî zecile de trepte ale piramidei şi-şi regăsi jos întreaga familie ce se deşteptase în groaza zgomotului.

Acum lumina pălise mult. O coadă se arcuia peste bolta pe care corpul incandescent îşi termina drumul. Apoi brusc sfera incandescentă se frînse în trei fragmente care, depărtîndu-se puţin între ele, păru a creşte fiecare ca să atingă mărimea sferei iniţiale. Şi ele ciocniră orizontul dinspre amurg şi miazănoapte...

O răbufnitură clocoti asurzitor văzduhul şi clătină întreg Pămîntul.

Din găoacea marii luntri în care regele cu ai lui se aruncaseră claie peste grămadă nu se mai văzu decît o enormă ciupercă de fum, un zid negru ce se ridica, acoperind aştrii, cerul, văzduhul şi lumina.

Prin bezna ce se întindea cu o viteză prodigioasă, ei nu mai avură altceva de făcut decît să se lege de scoabele luntrii, ca să nu fie aruncaţi la zmucelile ambarcaţiunii lor, ba

clătinată peste apele involburate, ce măturau pămîntul, invadîndul, ba apăsată sub masa de apă ce se revărsa din cer, în torente nesecate de ploaie sălbatică.

Simțeau potopul, fără să-l vadă, în bezna de nepătruns. Și nu mai aveau decît o singură grijă, aceea de a-și păstra capul sub pulpana udă a îmbrăcăminții, ca să mai poată respira, printre valurile de ploaie, înfuriatele talazuri ale mării revărsate și puhoiul de gaze asfixiante ce-și scurgeau dîrele printre țesăturile de apă...

Zile de-a rîndul, mai apoi, ei n-au știut de-i zi sau noapte. Căci soarele n-a mai apărut... Doar într-un tîrziu, peste marea întindere tălăzuită, din luntrea care doar printr-un miracol nu s-a scufundat, începură să primească în răstimpuri o vagă luminescență difuză, de sub un necurmat nor argintiu, care le-a mai umbrit soarele încă mulți ani de-a rîndul.

Mulți ani, după ce puseseră piciorul pe stîncă solidă, ei tot n-au mai văzut soare, lună sau stea... Cînd și cînd, le mai curgeau din întunecatele înalturi ploaie de cenușă și bombe vulcanice...

Dar tîrziu, tîrziu de tot, natura tot se îmbună, cleștarul de azur din nou scînteie curat, reflectînd un soare tot atît de puternic ca și cel aproape uitat, de odinioară.

Și viața, noua viață dădu să-și reinnoade ițele cu amintirile *celei vechi...*

Oare nu retrăisem, prin iureșul de emanații ale ochilor Strămoșului, insuși cataclismul ce a schimbat fața Pămîntului?

Acum douăsprezece milenii, se știe, într-adevăr, că un corp uriaș a ciocnit scutul continental al Terrei, în regiunea Antilelor. Cele trei fragmente ale lui au explodat atunci pare-se cu o energie egală cu aceea a 15 bombe cu hidrogen (căci un impuls de patru biliarde tone/s putea să rezulte din masa de 200 miliarde tone la viteza de 20 km/s)... Gigantice urme, neșterse pînă azi, sînt cele trei depresiuni submarine (la nord de Jamaica și la nord de Porto Rico, de respectiv 6 847, 7 240 și 9 219 m adîncime) și „cîmpul pîlniilor" din Carolina, un teren ciuruit cu aspect selenar, ce păstrează pînă azi aproape 3 200 de cratere...

Desigur că Pămîntul întreg a vibrat și a oscilat atunci. Zguduitura a stîrnit forțe de frecare interioare, între crusta terestră și magma incandescentă, influențînd rotația, deflectîndu-i axa, depărtînd cu mii de kilometri polii magnetic și geografic.

Coloana de apă ce s-a ridicat, împroșcată, a atins ionosfera. Magma dezăgăzuită a țîșnit prin cele trei pîlnii.

Nori argintii de cenușă, cu o masă de un sfert de biliard de tone, au împănat ionosfera, împînzită deja de vapori de apă, ca să n-o mai părăsească lungi ani de-a rîndul...

O fragilă linie de sudură, marea falie de azi, ce șerpuiește în mijlocul Atlanticului, prin jurul meridianului 20, s-a desprins. Ruptura s-a lărgit cu sute de kilometri pe zi. Iar vulcanii submarini au intrat în activitate.

Discul oval de granit, ce întrunea blocurile continentale de azi — subțire crustă de uscat plutind pe masa de magmă, ca aisbergurile de ocean, abia despicat spre centrul său, s-a spintecat pe de-a-ntregul. Vîrful estic al Labradorului (insula Newfundland de azi) părăsi golful Biskaya ; capul Farvel al Groenlandei se desprinse de peninsula Bretagne, iar unghiul masivului brazilian se dezbucă din golful african Guineea.

Pe atunci, coasta sahariană — cîmpie fertilă — se întindea pînă peste Canare și Azore, ca să vină în contact cu Indiile de Vest și era de curînd despărțită de coasta americană dintre Miami și Boston, printr-un strîmt spațiu, un canal poate cît Marea Roșie de azi.

Cele două coaste se găsiră din ce în ce mai depărtate.

La capătul sud-vestic al acestui canal, America Centrală, ca o punte arcuită, încercuia pe atunci un mănos teritoriu peninsular, cuprinzînd Marea Caraibilor de azi (poate nu mai mare decît Spania) flancat de două mări și lipit de Peninsula Yucatan și de pămîntul nicaraguan. Acel teritoriu, cu o climă dulce, leagăn al civilizației bălanilor, s-a scufundat atunci pe de-a-ntregul.

Iar la capătul nord-estic al aceluiași canal saharo-american, stîncile Gibraltarului s-au prăbușit, și apele potopiră cîmpia mediteraneană, înecîndu-i civilizația și secătuind cîmpia sahariană prin mutarea cursului fluviilor ei...

Printre cele două blocuri continentale, ce se îndepărtaseră vertiginos, un fierbinte fluviu se zămisli în ocean — Gulfstreamul — ce-și năpusti cele 38 milioane de miliarde de calorii pe zi, cît arderea a două milioane de tone de cărbune pe minut, cît căldura primită în șase luni de la soare, ca să muște din platoșa de ghețar, a cărei margine scobora pe atunci pînă-n Carpați și Pirinei și pînă-n marile lacuri americane...

Acum 12 milenii, într-adevăr, calota glaciară arctică s-a retras. A regresat în 12 milenii, cînd îi trebuiseră 450 ca să se instaleze... Iar de atunci hotarul ghețurilor arctice tot cedează teren cu 100 km pe secol. De atunci, eliberat de povară, scutul baltic n-a încetat să se tot ridice cu 12 m pe an ; și scoabele corăbiilor se văd azi la mare înălțime, pe stîncile țărmului finlandez. De atunci, „cîmpul giganților" din Cordilieri, de lîngă Bogota, s-a ridicat pînă la 2 000 m altitudine cu tera-

sele lui pline de oseminte de mastodonți. De atunci, în derivă prin forța rotației terestre, coaja uscată a Terrei tot călătorește... Groenlanda se tot depărtează spre vest cu 36 m, iar Buenos Aires cu 2 m pe an. Iar cîrdurilor de țipari li s-a lungit pe nesimțite drumul din apele dulci ale Europei pînă-n planctonul Mării Sargaselor...

Acum 12 milenii, într-adevăr, prin brusca deflectare a axei terestre, clima s-a schimbat în mai puțin de trei zile...

Cei peste 100 000 de mamuți siberieni și din Alaska surprinși atunci într-o regiune relativ mică, brusc asfixiați de gazele din magmă, înecați și cuprinși de ghețuri și găsiți azi atît de bine conservați, păstrează încă nedigerate în stomac frunze de molid și de brad...

Cu asemenea gînduri îmi trecu noaptea aceea.

Dar, la prima geană a zorilor, pe orizontul de **pampa**, departe în stînga mea, ceva „nefiresc" îmi trezi atenția. Nu distingeam încă nimic, dar știam că acolo **trebuia** să văd ceva. Parcă și vocea Laguei îmi șoptea în ureche: „Acolo, privește pampa"... Și, în fine, cînd geana de auroră se lărgi, zării acel ceva...

Aceluia care a urmat școala junglei, îi răsună în simțuri orice „anomalie". Căci privind mai bine, în lumina ce cădea razant pe suprafața întinsei cîmpii, ierburile ei înalte se mișcau ici și colo, într-un mod nefiresc. Iar punctele de freamăt ale pampei se urmau într-un lanț, ca într-o unduire de șarpe ce-ar da să se îndepărteze. Nu putea fi decît lanțul războinicilor ce-și continuau calea... Evitaseră **sertao**-ul — hățișul din dreapta și aleseseră drumul prin ierburi, pentru un marș grăbit.

A fost îndeajuns această simplă vedere ca să-mi revină întregi și voința, și curajul.

Îndeplinii ultima îndatorire către Strămoș.

Iar apoi, cu o iuțeală demnă de un maraton, urmai direcția convoiului, nepărăsind însă liziera pădurii.

În răstimpuri, urcam în cîte un copac și mi se părea că revăd coloana ce înainta repede.

Butoiașul îl legasem cu o curelușă peste umăr. Dar toporul mă împiedica mult în mers. Și nu mă înduram să nu-l port cu mine, ca și cuțitul de silex care și el începuse să-mi sfîșie buzunarul.

Se întunecase de noapte cînd atinsei limita cîmpiei ierboase. Indienii se afundaseră acolo în junglă, cu poate șase ore înaintea mea.

O urmărire în pădure e grea, dacă nu imposibilă. Urmele, fie ele chiar ale unei coloane, nu valorează mai mult decît ale unui singur om, cînd coloana e formată exclusiv din

băştinaşi. Nimic sau mai nimic nu-ţi sare în ochi că pe acolo a trecut cineva. Urmăritorul parcurge drumul urmăritului într-un timp cel puţin de două ori mai lung. Astfel că fiecare minut mi-i indepărta, ascunzîndu-mi poate pe veci ţinta lor...

Şi atunci, interveni miracolul. Încă unul.

Privind pădurea din jurul meu, mi se păru că ştiu pe unde mi-e calea. Senzaţia de cunoscut a unui drum pe care nu l-am mai străbătut pînă atunci, într-o regiune neabordată încă de mine, mă făcu la inceput să mă îndoiesc de facultăţile mele mintale. Dar din primele minute de ezitare, chipul Laguei îmi apăru înaintea ochilor. Vocea ei îmi murmura în ureche: „Vino, vino".

Şi cu riscul de a-mi pierde viaţa, rătăcind în jungla necunoscută, urmai calea pe care mi se părea că o ştiam.

Despicai drum cu toporul, trecui peste zmîrcuri, urcai prin copaci şi sării din pom în pom, în goană nejudecată.

Spre dimineaţă mă proptii de furca unei crăci şi aţipii iepureşte.

Cînd mă trezii, găsii un fruct savuros de papaia, un fel de uriaşă „gutuie", ce-mi mai refăcu moralul.

Privii în juru-mi.

„Pe acolo, spre miazăzi, pe după copacul căzut !" mă mînă gîndul meu năstruşnic.

Sării ca un somnambul, atinsei pămîntul şi-mi luai avînt să-mi urmez calea. Cum mă găseam lîngă un mic luminiş, il străbătui din doi paşi de fugă. Şi căzui... drept peste un biet *jaguar tînăr, de-a binelea speriat de apariţia mea intempestivă*. Bănuiesc că-l surprinsesem în plină vînătoare. Nu se deosebea cu nimic în gesturi de o pisică de a noastră care-ar vîna vrăbii.

Dar avîntul meu era atît de aprig încît nici nu m-am oprit din mers. Am izbit cu toporul în ţeasta jaguarului şi nici n-am mai privit în urmă să-mi văd isprava.

Mergeam, fugeam, săream.

Nu mai luam seama ca altădată nici la forma vîntului, în tremur de frunziş, nici la luciul metalic al azurului schimbător din aripile uriaşului **morfo,** fluturele brazilian.

Uneori mai ronţăiam arahide sau înfulecam, tot din mers, *vreun fruct săţios*.

Trecură astfel două zile întregi.

Cînd mă deşteptai din ultimul somn, la începutul celei de-a treia zi, raţiunea îmi spunea că m-am rătăcit.

Dacă chemarea tainică a lui Lagua ar fi fost reală, trebuia să fi dat pînă acum de ei. Goana mea fusese cu siguranţă mai rapidă decît a coloanei de negri, iar avansul lor, de cel mult o jumătate de zi, trebuia să-l fi acoperit de mult...

— Iată-te rătăcit și fără de apărare ! îmi vorbi mintea rezonabilă.

— Nimic nu mi-a putut dăuna pînă acum, și-mi recunosc încă drumul ! ripostă inconștientul obsedat.

— Atunci du-te ! mergi și tu, spre pierzare, căci Lagua este sigur pierdută ! conchise tragic rațiunea.

— Ești dezorientat aici, în țara neprevăzutului miraculos ! îl dojeniră inima și nesăbuința.

Și pornii din nou.

Unde mă găseam habar n-aveam, nici nu puteam reconstitui. Nu mai aveam hartă și nu urmărisem busola.

Dar pornii pe drumul **știut.**

Se făcuse amiază. Era o căldură sufocantă. Și pentru prima *oară mă oprii din mers, ca să-mi trag sufletul.*

Auzii foșnet de animal mare.

Într-o clipă fui călare pe o cracă, cu toporul gata de luptă. Din tufișul apropiat țîșniră un jaguar mare și apoi două jivine mici ; cu un zgomot înfundat, fugiră în aceeași direcție...

Nu-mi veni să cred ochilor. N-am auzit ca doi **pekari** să vîneze jaguari !... Mirarea îmi fu însă curmată iute.

Cu strigăte de groază o adevărată armată de maimuțe se rostogoli prin frunziș, tot în același sens, împotriva direcției urmate de mine.

Acum, în sfîrșit, pricepui. Mă întîmpina un „val negru" și nu trebuia să pierd nici o clipă dacă voiam să scap cu viață. Trebuia și eu să fug val-vîrtej, ca și tot ce era ființă vie, din calea valului negru de **ecitone**, de acele furnici carnivore, mai mari decît bobul de porumb și care devorează tot ce întîlnesc în calea coloanelor lor.

Dar eu nu făcui chiar cale-ntoarsă.

Știam că animalele fug cu ore înainte de trecerea furnicilor. Așa că o luai fără să pierd vremea perpendicular pe fosta mea direcție, doar cît să ies din drumul lor.

Ceva mai departe, îmi taie drumul și un urs furnicar. Pînă și el zorea de rupea pămîntul... Ca să nu mai vorbesc de nenumăratele șopîrle, care își unduiau groaza, grăbind care-ncotro.

Aveau dreptate, furnicile acestea copleșesc orice suflare prin numărul lor și pe unde trec lasă-n urmă doar schelete uscate, veritabile „piese anatomice", fabricate în cîteva minute...

În fuga mea, mă trezii bot în bot pînă și cu un șarpe cu clopoței. Ei bine, neînduratorul veninos surucucu nu-mi acordă nici o atenție. Și ne urmarăm goana, fiecare în drumul său.

Ajunsei însă curînd acolo unde rîul și mlaștina își împărțeau întinderile dintre niște pășuni golașe.

Eram sigur că nu ieșisem cu totul din calea furnicilor, dar mi se năzări că Lagua îmi șoptește : „Stai !"

Era atît de reală vocea încît mă oprii uluit, întrebîndu-mă în aceeași clipă dacă n-am început să am și halucinații auditive, nu numai clarviziune...

— Am înnebunit de tot ! îmi spusei cu jumătate de voce.

„Aici ! Aici !" auzii din nou glasul.

Și cînd privii cu luare-aminte frunzișul și arborii de lîngă malul rîului, în spatele unui copac gros, legată cu funii puternice, se afla însăși ea, Lagua mea, cu lacrimi pe obraz, de fericirea revederii...

— Sss ! îmi făcu ea semn să nu fac zgomot.

În două secunde, tăiai funia cu silexul, nu cu toporul, ca să nu fac gălăgie.

— Ei acolo și colo ! arătă ea cu degetul.

Fugiseră peste rîu în sus, de frica valului groazei, nu înainte de a o fi imobilizat de copac, ca pradă celei mai cumplite și sigure morți...

Nu ne pierdurăm timpul.

O luai de subțiori și o trăsei spre rîu. Acesta nu era prea mare. Nu mă așteptam să dau de caimani și credeam că-l puteam trece înot.

Ea mă opri însă.

— **Piranha**, șopti și se lăsă pe mal pe un trunchi de copac, aruncat de furtună și înțepenit în mîl.

Mă oprii și eu. N-aveam poftă să încerc ascuțimea dinților acestui **piranha**, sîngerosul pește, care, deși nu-i mai mare decît un biban, întrece în ferocitate și pe rechin.

Aici, în bazinul Amazonului, pînă și peștii sînt înspăimîntător. Dacă nu dai de **piranha**, măcar în țepii unui calcan veninos tot te zgîrii, călcînd pe nisipul fundului de rîu.

Pînă și țiparul **piraque** este electric.

Cu forța disperării, pusei cumpănă de crengi trunchiului găsit pe mal, fixîndu-le cu frînghia cu care fusese legată Lagua.

Alcătuii ceva ce să semene cu o plută ; un fel de pirogă cu scărițe apărătoare pentru picioare. Și făcîndu-i vînt pe apă, după o muncă istovitoare de două ore, o încălecarăm amîndoi, conducînd-o cu cîte un băț lung.

Am debarcat cu bine pe țărmul opus, dar mult mai jos, la cîțiva kilometri, acolo unde ne crezurăm ieșiți din puterea indienilor. Priponii pluta, urcarăm în pom și o lăsai pe Lagua să doarmă pînă a doua zi în zori...

(SFÎRȘITUL ÎN NUMĂRUL VIITOR)

— Și ce dovadă îmi poți prezenta dumneata că ești într-adevăr om invizibil ?

Desen de MIHU ANTIN

JOCURI DISTRACTIVE

BIVERB COSMIC
(9 — 14)

PE SUPRAFAȚA RACHETEI
(Monoverb: 3 — 6)

PE O ALTĂ PLANETĂ
(Monoverb silografic: 2 — 8)

FEBRUARIE
NI
APRILIE

LA BORDUL RACHETEI
(Monoverb: 4 — 6)

— *Tăticule, bucură-te, am găsit de unde lipsea șurubul acesta.*

Desen de ADRIAN IONESCU

Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii".

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

•• APRILIE 1968

PREȚUL 1 LEU | 41007